

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudce Mgr. Bc. Vojtěcha Dědka a soudkyně JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: **por. Mgr. P. K.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3c, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje**
sídlem tř. Kosmonautů 189/10, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2024, č. j. KRPM-127890-67/ČJ-2023-1400AP-PK, ve věci disciplinárního deliktu,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutí ředitele územního odboru Olomouc Krajského ředitelství policie Olomouckého Kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 3. 2024, č. j. KRPM-127890-51/ČJ-2023-1405UOHOP, byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), kterého se měl dopustit tím, že *dne 5. září 2023 v době okolo 14.40 hodin vešel otevřenými dveřmi do kanceláře č. 207, vedoucího příslušníka, mjr. Mgr. M. B., zástupce vedoucího 1. oddělení obecné kriminality,* Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

územního odboru Olomouc (dále jen „1. OOK“), ve druhém poschodí budovy Policie České republiky, územního odboru Olomouc, na adrese Olomouc, Žižkovo náměstí č. 4, v době, kdy jmenovaný vedoucí vykonával administrativní činnost, a nejdříve mu příslušník začal hlasitým křikem, nevhodným způsobem vyčítat přidělování spisů příslušníci 1. OOK por. Bc. S. P., a následně v prostoru u uvedené kanceláře na chodbě budovy, tedy v místě možného volného pohybu policistů i civilních osob v jejich doprovodu, na snahu zklidnit jeho křik dalším příchozím vedoucím příslušníkem, mjr. Bc. E. K., zástupcem vedoucího 2. OOK, který se na místo incidentu dostavil, jelikož příslušníkův nevhodný křik měl slyšet přes chodbu až do své kanceláře tak, že na dotaz mjr. Bc. E. K., proč křičí a co se děje příslušník směrem na adresu jmenovaného vedoucího verbálně reagoval zvýšeným a rozhořčeným tónem hlasu, slovy: „Ty běž taky do prdele!“. Tímto jednáním měl žalobce porušit povinnost podle čl. 1 bod 1 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 181 ze dne 4. 12. 2006, kterým se stanoví základní pravidla chování, služebního jednání a služební zdvořilosti v Policii České republiky a v návaznosti na to také § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru s odkazem na § 46 odst. 1 téhož předpisu. Správní orgán I. stupně uložil žalobci za popsany kázeňský přestupek kázeňský trest snížení základního tarifu o 5 % na dobu tří měsíců.

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku o kázeňském trestu, kdy uložil žalobci kázeňský trest snížení základního tarifu o 5 % na dobu jednoho měsíce.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v podané žalobě předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tu spatřuje především v absenci přesvědčivé argumentace ve vztahu k věrohodnosti svědků, jejich možné osobní zainteresovanosti, stejně tak v absenci přesvědčivé argumentace, která by se dostatečně jasným a přesvědčivým způsobem vypořádala s rozpory ve výpovědích jednotlivých svědků.
4. Dále namítl, že nebyla správně vyhodnocena otázka, zda byl žalobce v době spáchání kázeňského přestupku ve službě či mimo službu. Uvedl, že čerpá dlouhodobě služební volno k výkonu odborové činnosti a nevykonává žádnou službu. Tato okolnost má dopad minimálně v rovině míry společenské škodlivosti, stejně tak může mít vliv na posouzení, zda lze vůbec posoudit jako kázeňský přestupek jednání, kterého by se žalobce dopustil mimo službu.
5. Další námitky žalobce směřovaly do procesu dokazování, konkrétně neobjektivnosti a zaujatosti svědků. Obě správní rozhodnutí neobsahují podle žalobce žádný jasný a přesvědčivý argument vyvracející námitku, že svědci B., K. a G., případně svědkyně J., nevypovídali objektivně. Žalobce zpochybnil zjištěný skutkový stav. Ačkoliv jeho vyjádření mohlo být hlasitější, z provedeného dokazování vyplynulo, že tato kritika nebyla vulgární či urážlivá, byla jasná a konkrétní. Zcela chybí jakékoliv objektivní prokázání údajného nevhodného způsobu, který měl žalobce zvolit při komunikaci s mjr. B. V průběhu dokazování k tomu nic podrobnějšího nebylo zjištěno, naopak bylo výslovně vyloučeno, že by žalobce používal vulgarismy, mjr. B. jeho prvotní vyjádření z úředního záznamu následně nepotvrdil, celý incident při svém výsledku již nepopisoval jako natolik závažný, údajnou nevhodnost nijak nespecifikoval a nebyly k ní provedeny žádné důkazy. V předcházejících fázích řízení nebylo dostatečným způsobem prokázáno, že by k tvrzenému sdělení žalobce mjr. K. mělo dojít na společné chodbě, tedy na místě mimo jiné veřejnosti přístupné.

6. I kdyby k jednání skutečně došlo, pak by nemohlo být kvalifikováno jako kázeňský přestupek z důvodu absence dostatečné míry společenské škodlivosti, která by byla minimální. Dokazování se nezabývalo příčinou toho, proč žalobce vůbec přišel do kanceláře svědka B. a řešil s ním přidělování spisů por. P. Žalobce neměl v úmyslu nikoho urazit, znevážit, způsobit někomu újmu na jeho důstojnosti, příp. ovlivnit nezávislost postupu jiných příslušníků při plnění jejich služebních povinností. Nelze pominout ani fakt, že pokud by k jednání skutečně došlo, pak mu nebyly přítomny žádné osoby veřejnosti, jednalo by se o zjevně soukromý incident mezi muži, kdy i samotní svědci B. a K. usoudili, že by jej bylo možné vyřešit pouze omluvou.
7. Závěrem namítl, že jeho jednání požívá ochrany čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K námitkám uvedl, že v řízení byl proveden výslech pěti svědků, jejichž výpovědi tvořily základ provedeního dokazování. Z jednotlivých svědeckých výpovědí bylo možno učinit závěry o naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku. Nebyl přitom zavdán žádný rozumný důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Subjektivní vnímání svědků ze strany žalobce nelze považovat za dostatečně relevantní.
9. Stran toho, zda byl žalobce ve službě či mimo službu, žalovaný uvedl, že poměr příslušníka Policie České republiky je jakožto veřejnoprávní poměr podřízen přísně vymezeným povinnostem, čímž je odlišován od soukromoprávních pracovněprávních poměrů. Součástí zvláštních znaků tohoto poměru je také existence služební přísahy. Příslušník v ní slibuje to, že bude čestný, statečný a ukázněný. Platí přitom, že závazek trvá po celou dobu, dokud osoba nepřestane být příslušníkem Policie České republiky, a to jak při plnění služebních povinností, tak mimo tuto dobu. Skutečnost, zda byl žalobce v době spáchání skutku ve službě, či nikoli, neměla proto žádnou relevanci.
10. K námitce nenaplnění společenské škodlivosti poukázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011–62, a uvedl, že materiální stránka přestupku nebude naplněna v případech, pokud stupeň nebezpečnosti pro společnost nebude vyšší než nepatrný. V daném případě však žádné takové významné okolnosti nenastaly. Bylo proto bez pochyby, že společenská škodlivost jednání žalobce byla dána.
11. Žalovaný se závěrem vyjádřil k námitce, zda k jednání žalobce mělo dojít v kanceláři svědka B., na prahu jeho kanceláře či na společné chodbě. Má za to, že tato argumentace je pro věc zcela irelevantní. Je zřejmé, že se žalobce v inkriminovanou dobu nacházel na místě, resp. v oblasti uvedené kanceláře.

IV. Replika žalobce

12. Žalobce v replice setrval na žalobních námitkách. Podrobněji se vyjádřil k posouzení věrohodnosti svědkyně J., která zcela popřela, že by slyšela křik svědka K., který měl hloučet přímo za jejími dveřmi, kdy o tomto velmi hlasitém křiku se zmiňují všichni ostatní svědci, a to včetně svědka D., který se nacházel sice na stejném patře, ale na mnohem vzdálenějším místě. Pokud svědkyně J. selektivně slyšela údajný křik žalobce, nicméně údajně neslyšela objektivně prokázaný křik svědka K., pak lze její výpověď hodnotit jako zcela nevěrohodnou.

13. Žalobce nesouhlasí s vyjádřením žalovaného, že otázka, v jakém konkrétním místě mělo údajně dojít ke spáchání kázeňského přestupku, není pro věc irelevantní. Místo spáchání údajného přestupku je v rámci skutkové věty vymezeno, a to se zdůrazněním, že to bylo v místě možného pohybu policistů i civilních osob v jejich doprovodu. Pokud je ovšem místo, čas či způsob spáchání nějakého nezákonného jednání vymezeno v rámci skutkové věty, pak by tyto skutečnosti měly vyplývat z provedeného dokazování. Pokud tedy žalovaný nyní tvrdí, že nelze určit, v jakém místě k vytýkanému údajnému jednání mělo dojít, pak je s podivem, že takový závěr neučinil v samotném napadeném rozhodnutí.

V. Ústní jednání

14. U ústního jednání účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích.

VI. Posouzení věci krajským soudem

15. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
16. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná

17. Předně se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností, kterou žalobce spatřuje ve skutečnosti, že se správní orgány podrobně nezabývaly věrohodností svědků.
18. Podle ustálené judikatury NSS je zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, body 61 a 66). Správní orgány však nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníkařízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
19. V průběhu řízení žalobce k věrohodnosti svědků namítal pouze to, že se jejich výpovědi ohledně dílčích tvrzení rozcházejí (podání čl. 74 a 96). Ve své výpovědi pak žalobce uvedl, že ze strany svědků K. a B. může jít o mstu za to, že žalobce poukázal na dlouhodobá pochybení na 2. OOK (čl. 70 verte).
20. Správní orgán I. stupně se věrohodností svědků zabýval a po shrnutí obsahu jednotlivých výpovědí uvedl, že některé dílčí pasáže vnímal každý svědek po svém, což ale nemá vliv na závěr o skutkovém stavu. Správní orgán I. stupně dále odkázal na svědectví dalších osob, zejména svědka G. a svědkyně J. Dále uvedl, že se samostatně zabýval tvrzeními žalobce o možném spáchání kázeňských přestupků svědky K., B. a G., avšak tvrzení žalobce nebyla prokázána (str. 3 až 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně).
21. V odvolání opět žalobce poukázal na dílčí rozpory ve výpovědích svědků (zejména týkající se míry hlasitosti projevu žalobce).
22. Žalovaný však námitkám stran rozporů svědeckých výpovědí nepřisvědčil. Rozdíly totiž existovaly toliko v detailech, což je způsobeno nedokonalostí lidské paměti a jedná se o

běžnou věc. Rovněž konstatoval, že ze spisu nevyplynula žádná skutečnost, která by měla poukázat na neobjektivitu svědků (str. 4 napadeného rozhodnutí).

23. Z uvedeného vyplývá, že se správní orgány věrohodností svědků zabývaly. Rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná, žalobce s nimi v žalobě polemizuje. Správní orgány se zabývaly nosnými rozhodovacími důvody, relevantními skutečnostmi, důkazy a podklady rozhodnutí a vypořádaly se s námitkami žalobce. Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

Postavení žalobce v době vytýkaného jednání je nerozhodné

24. Žalobce dále namítl, že žalovaný se nezabýval tím, že zda byl žalobce v době vytýkaného jednání ve službě či mimo službu, což může mít vliv na míru společenské škodlivosti jednání či na to, zda se vůbec může jednat o kázeňský přestupek.
25. Soud předně uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nenamítl, že by se v době vytýkaného jednání nacházel mimo službu, tj. nelze s úspěchem vyčítat žalovanému, že se touto otázkou explicitně nezabýval. Bez ohledu na to je postavení žalobce v době vytýkaného jednání nerozhodné.
26. Podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že „kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služební hodnocení.“ Subjektem kázeňského přestupku je vždy příslušník bezpečnostního sboru. Příslušníkem je fyzická osoba, které v bezpečnostním sboru vykonává službu (srov. § 1 odst. 1 zákona o služebním poměru). Příslušník bezpečnostních sborů má určitá práva a povinnosti. Základní povinnosti jsou vymezeny zejména v § 45 zákona o služebním poměru. Lze zmínit především § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, podle něhož je příslušník povinen „dodržovat služební kázeň,“ jakož i § 45 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru, dle kterého je příslušník povinen „chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru“. Z uvedeného vyplývá, že pachatelem kázeňského přestupku může být pouze příslušník bezpečnostního sboru, a to jak v době výkonu služby, tak i mimo ni (viz shodně FIALA, Zdeněk. *Kázeňské trestání příslušníků bezpečnostních sborů*. Praha: Policejní akademie České republiky v Praze, 2018, s. 51).
27. Jednat a chovat se tak, aby neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru, je povinností obecnou, která koresponduje s požadavkem na jednání a chování v souladu s dobrými mravy, které se ve společnosti vytvořily. Jak ostatně konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 20. 7. 2006, sp. zn. I. ÚS 655/05, příslušník bezpečnostního sboru je povinen chovat se i ve volném čase čestně a ukázněně, „neboť takový vzorec chování je vyžadován nejen od policisty, jehož povinností je dbát na ochranu zájmů chráněných zákonem a dodržování právních předpisů, ale také od každého občana, natož pak občana – policisty. Už z logiky věci je nemožné, aby policista ve svém volném čase pozbyl morální vlastnosti být čestný a ukázněný a při plnění služebních povinností je opětovně „získal“. Jedná se totiž o vlastnosti trvale zakotvené v charakteru osobnosti. Proto je nelze ve volném čase pozbýt a při výkonu služby opět získat. Jestliže osoba požadované charakterové vlastnosti nemá, nemůže vykonávat profesi příslušníka policie.“
28. Odhlédnout nelze ani od skutečnosti, že podle správních orgánů jednal žalobce v rozporu se služebním slibem příslušníka bezpečnostních sborů, který zní: „Slibuji na svou čest a

svědomí, že při výkonu služby budu nestranný a budu důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužiji svého služebního postavení. Budu se vždy a všude chovat tak, abych svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební povinnosti budu plnit řádně a svědomitě a nebudu váhat při ochraně zájmů České republiky nasadit i vlastní život.“ (§ 17 odst. 3 zákona o služebním poměru). Jedná se o prohlášení týkající se obecného jednání policisty a jeho působení na společnost. Za použití metody logického výkladu je zřejmé, že slib „být čestným, statečným a ukázněným“ nemůže být omezen pouze na dobu výkonu služby. Vyjmenované vlastnosti charakterizují trvalou kvalitu osobnosti člověka, které nelze „pozbyt“ v době mimo službu, jak pregnantně vysvětlil NSS v rozsudku ze dne 31. 8. 2005, č. j. 1 As 23/2004–54. Ten již v minulosti vyslovil závěr, že pokud se příslušník ve služebním poměru výrazně odchýlí od požadovaného chování, a to nejen při plnění služebních povinností, ale i v rámci běžného života, dopustí se zvláště závažného porušení služební přísahy (rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2003, č. j. A 8/2003–32).

29. Z uvedeného vyplývá, že otázka, zda byl žalobce v době vytýkaného jednání ve službě či mimo službu, není relevantní pro posouzení, zda naplnil znaky projednávaného kázeňského přestupku. Pouze na okraj soud doplňuje, že pokud žalobce jako příslušník bezpečnostních sborů přijatý do služebního poměru čerpá nárok na služební volno z důvodu výkonu funkce v odborovém orgánu, stále je ve služebním poměru, je příslušníkem bezpečnostních sborů a vztahují se na něj základní povinnosti příslušníka vyjmenované v § 45 odst. 1 zákona o služebním poměru.
30. Předmětná otázka nemá vliv ani na materiální stránku deliktu. Správní orgán I. stupně se k materiální stránce deliktu sice výslovně nevyjádřil, avšak implicitně z jeho rozhodnutí vyplývá, že jednání žalobce považoval za společensky škodlivé proto, že se se událo v místě a době, kde zcela objektivně mohl svým konáním dehonestovat společenské postavení bezpečnostního sboru před veřejností, jelikož k ději došlo v prostorech, kde se v tu dobu mohli pohybovat nejen příslušníci policie ale i např. pachatelé trestné činnosti, svědci, poškození, obhájci, státní zástupci, služební návštěvy a podobně, přičemž jen shodou okolností k popsanému následku nedošlo. Stejně tak správní orgán I. stupně poukázal na hierarchicky nastavenou vnitřní organizaci Policie ČR s pevně danými vztahy nadřízenosti a podřízenosti a s tím související nutnost zachovávat pravidla zdvořilého vystupování.
31. Zda se žalobce v době svého jednání nacházel formálně mimo službu či nikoliv není rozhodná, neboť škodlivost jeho jednání by to nikterak neumenšilo. Jednání se dopustil v místě výkonu služby vůči ostatním příslušníkům bezpečnostních sborů, nadto s vyšší hodnotí. Námitka není důvodná.

Skutkový stav byl zjištěn dostatečně

32. Žalobce obsáhle namítal nesprávné zjištění skutkového stavu. Poukázal zejména na rozporné svědecké výpovědi a neobjektivnost svědků B. a K. z toho důvodu, že tito si byli v rozhodnou dobu vědomi toho, že jim žalobce vytýká nerespektování rozhodnutí ředitele ÚO Olomouc, což vyústilo v rozhodnutí ředitele ÚO Olomouc, že nejsou oprávněni úkolovat por. P. Dále namítl, že z provedeného dokazování vyplynulo, že jeho kritika mjr. B. nebyla vulgární či urážlivá, byla jasná a konkrétní. Správní orgány neprokázaly, že jeho jednání bylo nevhodné.
33. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který se v řízení dle § 189 zákona o služebním poměru subsidiárně použije, je správní orgán povinen zjistit stav věci, o němž Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu platí, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

34. Služebního funkcionáře tedy v řízení podle § 189 zákona o služebním poměru tíží vyšetřovací povinnost. Tato vyšetřovací povinnost správního orgánu nicméně není bezbřehá a nemůže být vyžadována v absolutním či absurdním rozsahu. Své meze nalézá zejména v konfrontaci se zásadou hospodárnosti řízení. NSS ve své judikatuře zdůrazňuje, že interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011–68). Touto optikou na výklad procesních pravidel nahlíží i Ústavní soud (srov. např. nálezy ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98, N 161/16 SbNU 185; č. 2/2000 Sb.).
35. Správní orgány při zjišťování skutkového stavu vycházejí především z výsledků svědků.
 - Svědek E. K. vypověděl, že slyšel z kanceláře mjr. B. hluk a poznal hlas žalobce, jak křičí. Obsah křiku nerozpoznal. Slušně ho oslovil slovy „P., co tady řveš, co se děje?“ Na tento dotaz mu žalobce zvýšeným hlasem řekl „Ty už jdi taky do prdele“. V ostatním svědek K. odkázal na písemný záznam ze dne 5. 9. 2023 (čl. 44-45).
 - Svědek M. G. vypověděl, že šel na toaletu a zřetelně slyšel, jak v kanceláři mjr. B. po něm žalobce řve. Měl mu vyčítat něco kolem rozdělování spisů por. P. Vešel asi dva kroky do kanceláře a viděl jak mjr. B. sedí za stolem a žalobce stojí nad ním a křičí na něj, proč dává por. P. další spisy. Na to mu mjr. B. klidným hlasem odpovídal. Poté svědek pokračoval na záchod a v tom přišel na místo mjr. K., něco žalobci řekl ve smyslu „co tady řveš“ nebo něco takového, na což reagoval žalobce směrem na adresu mjr. K. „Ty už běž taky do prdele!“. Na to reagoval K. tak, že žalobce okřikl (čl. 48-49).
 - Svědek M. B. vypověděl, že seděl v kanceláři za stolem a přišel na něj žalobce, zvýšeným hlasem na něj začal verbálně útočit, že přidělil spis por. P., vstoupil do kanceláře bez pozdravu či pozvání. Nepoužil vůči němu žádné vulgarismy, šlo jen o zvýšený hlasitý projev. Výrok „Ty už jdi taky do prdele!“ adresoval žalobce mjr. K., který byl svědkem incidentu (čl. 51-53).
 - Svědek P. D. uvedl, že se nacházel u kopírky, když uslyšel křik, který vycházel někde směrem od toalet naproti kanceláři mjr. B. Křik trval pár vteřin. Poznal, že se jedná o hlas mjr. K. Po čase za ním přišel mjr. K. a sdělil mu, aby si srovnal „toho K.“, byl evidentně rozrušen. Mjr. K. si sedl naproti němu a sdělil mu, že byl svědkem toho, že se měl žalobce nevhodně chovat k mjr. B. zvýšeným hlasem (čl. 72-73).
 - Svědkyně J. uvedla, že nepoznala osobu, která pronesla větu „Ty už běž taky do prdele!“ V ostatním odkázala na podání vysvětlení ze dne 26. 1. 2024. V něm uvedla, že má kancelář nedaleko kanceláře mjr. B. Měla zavřené dveře, když zaregistrovala z chodby nějaký hluk. Zaregistrovala větu něco ve smyslu „Ty už běž taky do prdele!“ Hlas nepoznala. Když k ní do kanceláře vstoupil por. G., na otázku jí řekl, že se jednalo o konflikt mezi mjr. K. a žalobcem.
36. Z provedeného dokazování má soud ve shodě se správními orgány za jednoznačně prokazané, že žalobce vstoupil do kanceláře mjr. B., aby mu sdělil své rozhořčení nad přidělováním spisů por. P. Zvýšil na něj hlas a když odcházel z kanceláře, potkal mjr. K., který se ho nejprve zeptal, proč řve, načež mu žalobce řekl „Ty už běž taky do prdele!“,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

kdy následně žalobce odešel. Skutkový stav je prokázán výpověďmi svědků, které na sebe navazují a vzájemně se doplňují.

37. Podle krajského soudu byla prokázána nevhodnost chování žalobce již tím, že zvýšil hlas na příslušníka s vyšší hodností, vůči jinému příslušníkovi (rovněž s vyšší hodností) použil zvýšeným hlasem vulgarismus, který mohl výše postaveného důstojníka dehonestovat (navíc v přítomnosti dalších příslušníků), a to vše v místech, kde se mohli nacházet ostatní příslušníci či veřejnost. Dle názoru soudu je nepodstatné, že svědci popsali projev žalobce vůči mjr. B. různě jako hysterický křik, křik či jen zvýšený hlas. Pro posouzení je podstatné, že míra hlasitosti projevu žalobce byla natolik zásadní, že přiměla mjr. K. z vedlejší kanceláře, aby si ověřil, co se děje, dále přiměla por. G. nahlédnout do kanceláře mjr. B., a vulgarismus vůči mjr. K. zaslechla taky svědkyně J., která byla ve své kanceláři a dveře měla zavřené. Ve svém souhrnu se nepochybně jedná o jednání, které se přičí pravidlům slušnosti a služební zdvořilosti. Krajský soud proto plně souhlasí s úvahami správního orgánu I. stupně uvedenými na str. 9 až 11 rozhodnutí ohledně nepřijatelnosti jednání žalobce.
38. Zda se žalobce v době, kdy sděloval vulgarity mjr. K., nacházel na prahu kanceláře, nebo se již nacházel na chodbě, není v projednávané věci rozhodné. Nevhodnost jeho jednání není snižována, pokud by se nacházel v kanceláři, neboť by se stále jednalo o nevhodné chování příslušníka bezpečnostních sborů porušující jeho základní povinnost dodržovat služební kázeň na předepsané úrovni, navíc vůči příslušníkovi s vyšší služební hodností. Nerozhodné je to i proto, že problematické se jeví chování žalobce z toho pohledu, že jeho křik a vulgarity byly slyšet na chodbu a do ostatních kanceláří, kde se pohybují třetí osoby, čímž mohl snížit vážnost a důstojnost bezpečnostního sboru a jeho příslušníků. Zda se nacházel v kanceláři či na jejím prahu je tak nepodstatné. Ostatně skutková věta je postavena tak, že tohoto jednání se žalobce dopustil „*v prostoru u uvedené kanceláře na chodbě budovy, tedy v místě možného volného pohybu policistů i civilních osob v jejich doprovodu*“, což je dostatečně určité místo skutku. Rovněž je nepodstatné, že se veřejnost v danou chvíli na místě nenacházela. Podstatné je, že tam být mohla a bylo jen otázkou náhody, že nikdo z řad veřejnosti jednání žalobce nebyl přítomen.
39. Soud neshledal důvodnou námitku nevěrohodnosti svědků. Soud se ztotožnil s hodnocením žalovaného, že svědci v posuzované věci byli věrohodní. Svědci vypovídali po poučení a museli si být vědomi následků křivé výpovědi. Významné v posuzované věci bylo, jak vyznívají svědecké výpovědi jednotlivě (přesvědčivost, konzistentnost, vnitřní soudržnost, bezrozpornost) a jak v porovnání s ostatními důkazy (soulad či rozpory) a s podklady rozhodnutí, které byly získány před zahájením správního řízení. O podstatných rysech jednání žalobce vypovídali svědci totožně. Věrohodnost výpovědi svědků vyplývá i z konstatování, že svědecké výpovědi se shodují jak v popisu verbálního projevu žalobce, tak i v popisu situace, kdy a jak k němu došlo. Má-li žalobce pochybnosti o věrohodnosti svědků, v čemž není s názorem krajského soudu za jedno, nelze odhlédnout od toho, že za nevěrohodné označil svědka B. a svědka K. z toho důvodu, že poukázal na jejich porušování interních pravidel. Tato jeho námitka se však nikterak netýká svědka G., který byl celému incidentu přítomen a popsal vulgarity, které žalobce směřoval ke svědkovi K.
40. Svědek G. ve své výpovědi uvedl, že mu není známa pracovní náplň žalobce, kromě toho, že vykonává činnost odboráře a jedinou jeho starostí je pracovní náplň por. P. Toto vyjádření ale dle názoru soudu neprokazuje zaujatost svědka G. vůči žalobci. Lze z něj vyčíst pouze to, že si svědek patrně povšiml, že žalobce často řeší problémy kolegyně P., což implicitně vyplývá také z žaloby, ve které žalobce v odst. 10 detailně popisuje, jak dle Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

jeho názoru nesprávně funguje přidělování spisů na 2. OOK. To by jistě nevěděl, pokud by se touto záležitostí nezabýval. Pouze uvedené vyjádření ale nezpůsobuje nevěrohodnost svědka. Skutečnost, že svědek G. nese-psal o incidentu úřední záznam, nemá na věc žádný vliv. Jako důkaz sloužila jeho svědecká výpověď.

41. Krajský soud nepochybuje ani o věrohodnosti výpovědi svědkyně J. Tu se žalobce snaží znevěrohodnit tím, že neslyšela prokázaný křik mjr. K. Tato skutečnost však na věrohodnost svědkyně nemá bez dalšího žádný vliv a je snadno vysvětlitelná tím, že se jí zkrátka vulgární křik žalobce vryl do paměti lépe, než křik mjr. K., který navíc nemusel dosahovat takové intenzity jako křik žalobce. Důležité je, že na chodbě zazněl vulgarismus, který potvrdili další svědci.
42. Krajský soud je na základě podkladů obsažených ve spise přesvědčen, že z nich pro rozhodnutí podstatné skutkové okolnosti v souhrnu vyplynuly a popis skutkového děje ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně jim odpovídá.

Jednání žalobce naplnilo znaky disciplinárního deliktu

43. Kázeňskými delikty jsou kázeňský přestupek a jednání, které má znaky přestupku. Protiprávní jednání příslušníka bezpečnostních sborů může být vyhodnoceno jako trestný čin, přestupek či nejméně závažný kázeňský přestupek. Kázeňský přestupek je až třetí v pořadí, tedy poslední. Může se proto jevit jako nejméně společensky škodlivý či nejméně závažný disciplinární delikt. Kázeňským přestupkem je podle § 50 zákona o služebním poměru „*zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.*“
44. Podle § 45 odst. 1 písm. a) zákon o služebním poměru je příslušník povinen dodržovat služební kázeň. Ustanovení § 46 odst. 1 téhož předpisu stanoví, že služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.
45. Dle podle čl. 1 bod 1 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 181 ze dne 4. prosince 2006 je příslušník polici policie je povinen v souladu se služebním slibem dodržovat pravidla služebního chování, společenského vystupování a služební zdvořilosti (str. 2 rozhodnutí správního orgánu I. stupně).
46. NSS se k problematice posouzení materiální stránky deliktního jednání vyjádřil již v rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, tak, že „*zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí.*“
47. Jinými slovy jednání, které naplňuje formální znaky kázeňského přestupku, naplňuje v běžně se vyskytujících případech také materiální stránku kázeňského přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.

48. Vytýkané jednání žalobce, který na pracovišti v době, kdy se na něm pohybuje mnoho zaměstnanců a příslušníků bezpečnostních sborů, v době, kdy se v budově Policie ČR mohou a také často vyskytují třetí osoby, veřejnost v podobě svědků, podezřelých, advokátů apod., jednal vůči dvěma kolegům (navíc ve služebně nadřízeném postavení a s vyšší hodnotí) nevhodně tak, že na ně hlasitě křičel, kdy tento křik byl slyšet do ostatních kanceláří, a dokonce počastoval jiného kolegu vulgárním výrazem „*Ty běž už taky do prdele!*“, dosahuje jeho jednání bezpochyby minimální hranice společenské škodlivosti, která byla potřebná pro naplnění materiální stránky kárného přestupku. Jednalo se tedy o případ, u něhož nevyvstaly správním orgánům žádné pochybnosti o naplnění materiální stránky. Neměly tudíž důvod se touto otázkou ve svých rozhodnutích výslovně zabývat, ačkoliv jak již bylo uvedeno výše, implicitně hodnocení škodlivosti jednání žalobce z rozhodnutí správních orgánů vyplývá.
49. Škodlivost jednání žalobce nikterak nesnižuje ani tvrzené neoprávněné přidělování spisů mjr. B. por. P. a z toho pramenící její zdravotní problémy. Kázeňský přestupek žalobce nespočívá v tom, že by si dovolil kritizovat kroky příslušníka s vyšší hodnotí, ale ve způsobu, jakým tak učinil. Žalobce je příslušník bezpečnostního sboru, tj. profesionál, který musí umět zvládat své emoce i v těch nejvypjatějších chvílích a musel si být vědom nutnosti zachovávat pravidla slušného chování, zvláště při komunikaci s výše postavenými důstojníky.
50. Nad rámec lze dodat, že ze spisu nevyplývá, že by měla por. P. zkolabovat v bezprostřední časové souvislosti před nyní řešeným incidentem, tj. že by se žalobce dozvěděl o jejich zdravotních problémech a ihned křičel na mjr. B. Z výsledku por. D. vyplynulo, že žalobce odešel z jeho kanceláře a teprve poté zamířil k mjr. B. Vše nasvědčuje tomu, že žalobce měl od údajného kolapsu por. P. čas se uklidnit a své jednání si rozmyslet. Rozrušení žalobce z tvrzeného kolapsu por. P. neomlouvá jednání žalobce a nesnižují materiální stránku přestupku, protože stále k nevhodnému jednání žalobce došlo na místě, kde se mohli pohybovat ostatní příslušníci a také veřejnost, nehledě na to, že žalobce jednal s výše postaveným důstojníkem.
51. Skutečnost, zda docházelo k neoprávněnému přidělování spisů por. P. a z toho pramenící zdravotní problémy této příslušnice, není předmětem řízení a není pro věc relevantní. Proto soud neprovedl žalobcem navržené důkazy (výslech por. P., zpráva ředitele ze dne 4. 9. 2023 a vyrozumění ze dne 10. 1. 2024).
52. Rovněž nedůvodný je odkaz žalobce na porušení svobody projevu upravenou v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Každý projev, soukromý či veřejný, má své limity. Žalobce není nikterak postihován za to, že kritizoval své nadřízené, ale za způsob kterým tak učinil (křik a vulgarismus), tj. za formu svého projevu. Takové jednání zásadním způsobem vybočuje z mezí slušnosti, kterou byl žalobce povinen dodržovat jakožto příslušník policie, která je přísně hierarchicky organizovaným bezpečnostním sborem, přičemž stěžejním předpokladem hierarchického řízení je nutnost zachovávat patřičnou úctu k nadřízeným příslušníkům. Užití křiku a vulgarismu vůči nadřízeným příslušníkům s vyšší hodnotí před ostatními příslušníky je nejen společensky nevhodné, ale v podmínkách bezpečnostního sboru také nepřijatelné. Takové jednání může narušit vážnost bezpečnostního sboru, jednotlivých příslušníků a narušit disciplínu mezi ostatními příslušníky. Sankcionování takového jednání proto nepředstavuje nepřípustné omezení svobody projevu. Žalobce měl zkrátka zvolit jiné nástroje a úroveň jednání vůči svým nadřízeným. Ani tato námitka není důvodná.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

53. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
54. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 20. března 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu

65 Ad 12/2024-

46

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl předsedou senátu JUDr. Michalem Jantošem ve věci

žalobce: **por. Mgr. P. K.**

bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3c, 779 00 Olomouc

proti

žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje**
sídlem tř. Kosmonautů 189/10, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2024, č. j. KRPM-127890-67/ČJ-2023-1400AP-PK, ve věci disciplinárního deliktu,

takto:

Podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, **se opravuje** datum vydání rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 65 Ad 12/2024-40 tak, že datum vydání rozsudku správně zní „Olomouc 18. března 2025“.

Odůvodnění:

V nadepsané věci krajský soud rozhodl rozsudkem č. j. 65 Ad 12/2024-40 dne 18. 3. 2025, přičemž po doručení rozsudku účastníkům řízení bylo zjištěno, že v písemném vyhotovení rozsudku došlo k chybě v psaní spočívající v nesprávném uvedení dne vydání rozsudku, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

namísto 18. 3. 2025 je v něm uvedeno 20. 3. 2025. Jelikož tedy při písemném vyhotovení rozsudku došlo k uvedené chybě v psaní, rozhodl předseda senátu v souladu s § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, o opravě rozsudku tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 10. dubna 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.

předseda senátu